

ZVON

148 Main St. - P.O. Box 639.

New Rochelle, N.Y. 10802.

Tel. (914) 636-4225.

PRÁVO OSOBY A SKUPIN NA SPOLEČENSKOU A OBČANSKOU SVOBODU V OBLASTI NÁBOŽENSTVÍ

Výchova k svobodě

Lidé naší doby jsou vystaveni různým tlakům a ocitají se v nebezpečí, že budou zbaveni svobody rozhodování. Z druhé strany však namálo jiných jeví sklon pod záminkou svobody odmítat jakoukoli podřízenost a zlehčovat povinnou poslušnost.

Proto tento vatikánský sněm vyzývá všechny, především však ty, kteří mají na starosti výchovu druhých, aby se snažili vychovávat lidi oddané mravnímu řádu, poslušné zákonité autority a milující pravou svobodu; totiž lidi, kteří posuzují věci vlastním úsudkem ve světle pravdy, jednají se smyslem pro odpovědnost, snaží se konat všechno pravdivé a spravedlivé a ochotně v tom spolupracují s ostatními.

Náboženská svoboda má tedy sloužit a být zaměřována k tomu, aby lidé při plnění svých povinností jednali ve společenském životě s větší odpovědností.

II. NÁBOŽENSKÁ SVOBODA VE SVĚTLE ZJEVENÍ

Nauka o náboženské svobodě má kořeny ve zjevení

To, co tento vatikánský sněm prohlašuje o právu člověka na náboženskou svobodu, má svůj základ v důstojnosti osoby, jejíž požadavky dala lidskému rozumu úplněji poznat staletá zkušenost. Avšak toto učení o svobodě má své kořeny v Božím zjevení, a proto je mají křesťané tím svědomitěji zachovávat. Neboť zjevení sice nevyhlašuje výslovné právo na svobodu od vnějšího donucování v oblasti náboženství, avšak vyjevuje důstojnost lidské osoby v její plné šíři, ukazuje Kristovu úctu k svobodě člověka při plnění povinnosti uvěřit Božímu slovu a poučuje nás o duchu, jaký mají učedníci takového Mistra ve všem svém jednání uznávat a následovat. To všechno objasňuje všeobecné zásady, na nichž spočívá

nauka tohoto Prohlášení o náboženské svobodě. A především, náboženská svoboda ve společnosti je v naprosté shodě se svobodou úkonů křesťanské víry.

Svoboda úkonu víry

Mezi hlavní body katolické nauky patří zásada obsažená v Božím slově a vytrvale hlásaná Otcí, že člověk má odpovědět vírou dobrovolně, že tedy nikdo nemá být nucen k přijetí víry proti své vůli. Vždyť přece úkon víry je už svou povahou dobrovolný, neboť člověk vykoupěný Kristem spasitelem a povoláný Ježíšem Kristem k přijetí za syna nemůže přilnout k Bohu, který se mu zjevuje, jestliže přitažen Otcem neprojeví Bohu rozumnou a svobodnou poslušnost víry. Plně tedy odpovídá povaze víry, aby bylo v oblasti náboženství vyloučeno jakékoli donucování ze strany lidí. A proto zásada náboženské svobody nemálo pomáhá vytvářet takový stav, který umožňuje bez obtíží zvát lidi ke křesťanské víře, dobrovolně ji přijímat a činně ji vyznávat celým životem.

(pokračování)

Chválospev

*Buď pochválený, Pane,
za radosť čerstvého rána, za bielu inovať chodníka,
za zem, ktorú sa prebúdza a za nové slnko.*

*Buď pochválený, Pane,
za poludňajšiu horúčnosť, za čerstvú vodu prameňov,
za hukot poľnohospodárskych strojov a za ticho poľí.*

*Buď pochválený, Pane,
za úsilie mojich rúk, za chlieb a víno,
za rytmus remesiel a ruch stavenísk.*

*Buď pochválený, Pane,
za životnosť jari, za poľné kvety,
za nehu klasov a za štebotanie vtákov.*

*Buď pochválený, Pane,
za rozbúrené more, za mohutný dážď a oslepujúce blesky,
za šumiaci vietor a hlučný vodopád,
buď pochválený naveky, Pane.*

- Claude a Feder.

VŠETCI SME BRATIA - JSME JEDNA RODINA - VŠICHNI JSME BRATŘI

HŘÍCH A JEHO NÁSLEDKY

Když se Bůh Otec díval z nebe na svého Syna Ježíše Krista, pravil: "Toto je můj milovaný Syn, v něm mám své zalíbení" (Mt 3, 17). Kristovým prostřednictvím jsme se stali přijatými dětmi Božími. Jako hodné, Boha milující děti máme neustále hledět, abychom si svým životem zasloužili Otcovu přízeň a jeho zalíbení, abychom i my slyšeli ve svém srdci slova svého Otce: "Toto také jsou moje milované děti, údy těla mého Syna, v nich se mi také zalíbilo."

Abychom se líbili svému Otci, musíme, podobně jako Kristus, neustále konat, co si Bůh od nás přeje. Přinejmenším se musíme vyhýbat nevděčnosti a vzpurnosti vůči němu. Musíme se vystříhat hříchu.

Mluvíme-li o hříchu a o zlobě hříchu, máme obvykle na mysli těžký či smrtelný hřích. Smrtelný hřích je největší zlo na světě. Je to zavržení Boha, zrušení našeho přátelství s Bohem.

Lehký hřích je však podstatně odlišný. Neznamená zavržení Boha. Jím je Bůh sice také urážen, ale naše přátelství se nepřerušuje.

Lehký hřích se zdá něco malého jen ve srovnání s hříchem těžkým. Naprosto to však není věc bezvýznamná. Je to urážka Boha nebo našeho bližního, je to neochota milovat, jak by mělo milovat Boží dítě.

Jako Boží děti musíme "obléci člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý", píše sv. Pavel. Musíme se varovat nejen těžkého hříchu, nýbrž i dobrovolného hříchu lehkého.

Co je hřích?

Hřích je vědomé a dobrovolné přestoupení Božího zákona. Můžeme se ho dopustit činem, myšlenkou, touhou nebo úmyslem.

Jak může být vnitřní čin hříchem?

Podstata hříchu tví v myšlence, touze nebo v úmyslu. V okamžiku, kdy vědomě zatoužíme vykonat nějaký hříšný čin nebo pojmem takový úmysl, už jsme Boha urazili. Možná, že se nám nedostává odvahy uskutečnit svou touhu nebo nemáme k tomu příležitost; to však nic nemění na tom, že jsme už odmítli uposlechnout Boha. Všechny skutky, za které jsme odpovědní, mají svůj začátek v tužbě nebo úmyslu; skutkem se to pak už jen provádí. To vysvětluje, proč Kristus pravil:

"Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní v duchu zcizoložil (Mt 5,28).

* * *

Ú M Y S L Y na M Š E S V A T Ě

1. Za zemřelého Dr. John A. Koudelu - manželka paní Alice Koudelová
- Za zemřelého Jana Gašparíka - manželka a děti
2. Za zemřelého Jana Koryčanského - paní Josefa Pavlicová
- Za zemřelé rodiče Bartůňkovy - syn Radomil
3. Za zemřelého Ing. Josefa Měrku a živou a zemřelou rodinu z obou stran - manželka a děti s rodinami
4. Za živou a zemřelou rodinu Molnarovu
- Za zemřelého Jiřího Vyoralu - paní Josefa Pavlicová
5. Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní a na vypoštění dalších - paní Josefa Pavlicová
- a e ř é R o e r t H á k - m a ň ž l k a K u ů ž k m i l v n í k ů hudby a poesie
6. Za zemř. Leopolda a Barboru Slívovy - děti zde i ve vlasti
6. Za živou a zemřelou rodinu Škrkoňovu - pan Jozef Škrkoň s rodinou
7. Za zemřelého Jana Valovčíka - manželka paní Olga Valovčíková
- Za zemř. Annu Keilovu - manž. Stanley a Zdeňka Soukupovi s rod.
8. Ze zemřelého Otakara Cericha - jeho manželka
- Za zemřelou Annu Keilovu - paní Anežka Šantorová a dcery
9. Za zemřelého Jana Valovčíka - manželka paní Olga Valovčíková
10. Za zemřelého Svatopluka Janoucha - jeho manželka
11. Za zemřelou Marii Baborovu - její manžel
12. Za zemřelou dceru Marii - paní Josefa Pavlicová
13. Za zemř. Otce Ant. Šuránka a Ant. Burdu - paní Jelena Rennerová
- Za zemřelého Antonína Pavlicu - paní Josefa Pavlicová
14. Za zemřelého Ing. Pavla Blaho - manželka a děti s rodinami
- Za zemř. Dr. John A. Koudelu - manželka paní Alice Koudelová
15. Za zemřelou Annu Hindrovu - manžel a dcera
- Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
- Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
16. Za zemřelého Ludevíta Čamaja - manželka Pristicovi
- Za zemřelou Josephine Krsičkovu - paní Mary Cerichová
17. Za naše drahé a milované - živé i zemřelé - tatínky
18. Ze zemřelou Mimi Kohoutovu - manžel a děti s rodinami
- Za zemřelých Vilmu a Gruerta Brinichových - manželka Šebestovi
19. Za zemřelého Jana Valovčíka - manželka paní Olga Valovčíková
20. Za zemřelého tatínka Dr. Josefa Štýbra - paní Helena Stachová
- Za zemřelého Vladimíra Pošustu - manželka a děti s rodinami
21. Za zdraví, Boží ochranu a požehnání pro paní Olgu Valovčíkovu
22. Za zemřelé rodiče a bratra - manželé Volní
23. Za zemřelou Julii Novákovu - paní Růžena Janouchová
24. Za zemř. Františku Konyn - pí. Josefa Pavlicová a rodina Smrčková

25. Za zemřelého Jana Gajčíka a manželku - paní Josefa Pavlicová
26. Ze zemř. Msgr. Dr. Petra Lekavého - pan Vlad. R. Weiss s rodinou
27. Za živou a zemřelou rodinu Rutarovu - Prof. Zdeněk Rutar
28. Za živou a zemřelou rodinu Rutarovu - Prof. Zdeněk Rutar
29. Za zdraví, Boží ochranu a požehnání k 60tým Narozeninám pana
- Otakara Bláhy - manželka, děti a vnuk
30. Za zemřelého Msgr. Dr. Petra Lekavého - Prof. Zdeněk Rutar

ZEMŘELI: Dr. John A. Koudela a Anna Keilová. Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: "Abys nám šťastné shledání s našimi zesnulými dopřál, prosíme tě, vyslyš nás!

M O D L E M E S E Z A N A Š E N E M O C N É !

Pan Louis Buček se dožívá PĚTAOSMDESÁTKY.

Pan Jan Skopal PĚTASEDMDESÁTKY - paní Czeslava Vostřezová a pání Otakar Bláha, Oldřich Holubář a Jerry Otruba ŠEDESÁTKY. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vyprošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnání.

V neděli 3. června (júna) v 7:00 hodin odpoledne

K O N C E R T

dětského pěveckého sboru "Bambini di Praga"
v horním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii.

SLOVENSKÁ MŠE SVATÁ každou neděli v 10 hodin ráno u sv. Jana Nepomuckého v Manhattaně (1st Ave. a 66th St.)

KRAJANSKÉ BOHOSLUŽBY každou neděli v 10: 15 hod. ráno u Panny Marie Karmelské v Astorii v DOLNÍM KOSTELE. Možnost svatě zpovědi od 9:00 do 9:30 v divadelním sále naproti kostela.

Jako jiná léta, po třetí červnové neděli, kdy budem oslavovat naše taťinky, přerušíme snídaneň a vrátíme se k nim zase první neděli v září.

Pane, sprevádzaj ma v tento deň!

Ak ma niekto vzruší, daj mi sily, aby som mu odpustila a aby som uznala aj svoje nedostatky. Obetujem ti svoju námahu: nech je mojou modlitbou. Chcem ovládať svoju mrzutosť a vyhnúť nedbalosti, chcem myslieť na to, že ty si nikdy nikoho neodmietol. Čoskoro budem v obchode. Nedaj, aby som bola automatom. Daj, aby som spoznala radosť, ktorú život poskytuje, a pomôž mi podeliť sa o ňu s inými!

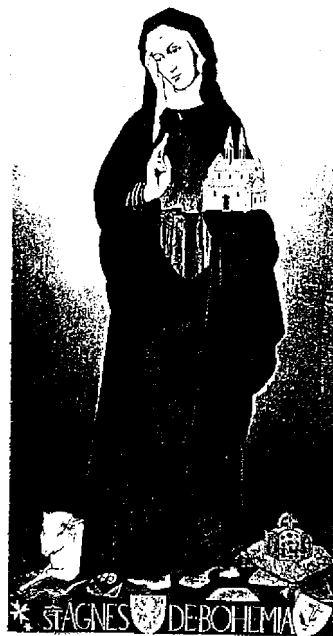
(Kühne)

PROSBA K ANEŽCE ČESKÉ

Přes věků zāvěje svítí svatozář
Přes hradby staletí vidím tvou tvář
Čelenka z perel zdobila tvé vlasy
Srdce však zůstalo prosté
Ctila jsi duchovní krásy
Tryská z nich radost a síla
Zátěže slávy lehce jsi odhodila
Šperky jsi zlomila v gotických oblouků skvost
Přes řeku bídy z pilířů lásky
K srdcím jsi stavěla duhový most
V Slunci všech sluncí jsi koupala duši
Byla jsi matkou všem
Nemocní slepí kulhaví hluší
Okřívali tvým dotekem
Dnes srdcem chudí prosí tě znova
Ne o dar který pomíjí časem
Vypros nám světlo Božího slova
Ať svítí národu trvalým jasem
Anežko blažená když tma se snáší
Ujmi se bloudících

— j . j . i . ý . v . l . J i

— Marie Holková —

+ + +

Krista mi nepostavili před oči jeho soukmenovci, ale Pavel z Tarsu. Ano, on, estebák Šavel, který Krista jednoho dne potkal. Nevím, proč On si vybral právě jeho. Vím jen, že Pavel z Tarsu měl štěstí. Jen proto, že ho Kristus zaskočil, když jel zatýkat na fízlovku, mluvíme o něm jako o svatém a nikoliv o kryse z Tarsu. Ti ostatní Pavlové i Šavlové jsou na tom huře. Hledají, ale není to Kristus, kterého potkávají, není to Bůh, kterého nacházejí.

Kristus se mýlil, nebo se chtěl mýlit. Vybral si jich dvanáct a mezi nimi byl jeden bomzák a grázl. A dlouhou dobu jedl grázl s Kristem a pil Kristus s grázlem. I zbabělce tam měl, který ho zapřel, když mu bylo nejhůř... a přece mu řekl: "Ty jsi skála..."

Řekl jsem, že mám za to, že Řím ve středověku by upálil Krista stejně tak, jako by Moskva oběsila Marxe dnes. A že nemáme právo nepustit ty, kteří byli ještě včera Šavly. Svět zbožných křesťanských vlků má mnoho viny na tom, že lidé hledají jiného boha v naději, že najdou toho pravého, o kterém mluvil kdysi v Recku Pavel a který se ztratil v houfcích zámožných Jidášů.

* * *

- Ponáhľajte sa k nim! Je tam veľká žatva a do tej sa musia dať saleziáni - povedal mladík Don Boskovi.

To bol sen veľmi jasný. Na saleziánov čakala ťažká, ale krásna apoštolská práca. Južnú Ameriku po mamiť Kristovi - to ai najodľahlejšie kraje kde dosiaľ panovala len nevedomosť, nevera, modlárstvo, ba i satanizmus.

Dňa 9. apríla 1886 mal Don Bosko posledný misijný sen, a to v Barcelone. Videl Pannu Máriu. Ukázala mu víťaznú cestu jeho misionárov. Videl spomínané Andy potom Santiago, Valparaiso Afriku a konečne i hlavné mesto "ríše nebies", Peking.

Don Bosko bol mužom veľkej viery. Videl okolo seba divy Božej moci. Vicel, čo všetko vyrastá z ničoho v jeho rukách s Božím požehnaním. Ale toto, čo teraz videl, zdalo sa mu predsa len nemožným. Také malé, nepatrné ľudské sily! Toľko prekážok a ťažkostí! Toľké svety: Amerika, Afrika, Azia. Také diaľky. A také úspechy, také požehnanie. Nuž, je to možné? Ah, to je len sen. Krásny sen, ale predsa len sen.

Panna Mária ho však uistila:

- Buď len pokojný. Je to tak. I keď nie teraz, ani nie hneď. To sú nielen tvoji, ale i synovia tvojich synov. Ale len synovia tých synov dovŕšia všetko, ako to vidíš.

To znamenalo, že plnosť úspechov prinesie tretia generácia saleziánskych misionárov.

Pravda, aj Don Bosko sa dožil veľkých a nečakaných radostí zo svojich misíí.

Koncom roku 1887 Don Bosko ochorel. Smrť už sa hlásila o svoje právo. Sedel v pohovke. Bol to už pätnásty deň jeho choroby. Tak sa zdá, že ho Boh chcel potešiť. Hlásili mu totiž, že sa vrátil z misíí jeho miláčik biskup Cagliero.

Pravdaže, hneď ho pustili k svätému starcovi. Privítali sa srdečne a obidvaja plakali od radosti. Otázka šla za otázkou a odpoveď za odpoveďou. Potom zrazu otvorila sa dvere a zjaví sa v nich indiánske dievčatko medenej tváre a svojím veselým zrakom pozerá po izbe, akoby niečo alebo niekoho hľadalo. Potom vbehne do izby, uteká k chorému Don Boskovi a padá pred ním na kolená... Malé, nevinné dievčatko - pred slabým, chorým a svätým starcom. Keď dobrý otec misionárov sám nemohol ísť do Patagónska, prišlo k nemu povďačné Patagónsko v osobe tohto indiánskeho dievčatka, ktoré biskup Cagliero doviedol so sebou do Turína.

- Drahý náš Don Bosko - povedal biskup - tu máte naše prvotiny, ktoré vám posielajú vaši synovia "z najvzdialenejších krajov sveta."

Don Boskovi sa zastavilo srdce od dojatia.

A nevinné dievčatko tam kľačalo pri jeho nohách. Jeho očká s povďačnosťou a láskou sa zahľbovali do očí Don Boskových, ako oči dieťaťa do očí túžobne hľadaného otca, a takto tlumočilo po ceste už sto a sto ráz opakovanú vďaku:

- Otče, ďakujem vám, že ste nám zaslali svojich misionárov pre spasenie moje a mojich bratov.

To bolo viac, než mohol Don Bosko zniesť. Srdce mu vypovedalo službu, z očí mu padali slzy ako hrach a slová, ktorými chcel milému poslovi ďakovať, uviazli mu v hrdle.

Sen sa splnil.

(Alberti - Jur, Koza Matejov: DON BOSKO)

* * *

Josef Václav Sládek:

T Ě M N E J M E N Š Í M

aro prišlo do kraje
ďecko laškovité,
v očíh mělo fialky
v líčkách šotky skryté.

Kučeravé kadeře
zářily jak slunce,
rosu jako dĕmanty
mělo na korun

Na ramenech motýlí
křídla dvě se třpytí,
roucho světle zelené
v rybníku jak síť.

Kolem roucha z šípkových
poupat mělo pásek,
nĕd nĕm zrovna u srdce
zpĕval sedmihlásek.

